

BU ZULMÜ DURDURUN ARTIK!

Harun ÖGMÜŞ harunogmus@gmail.com

Nasılsa vurduğun «insansı canlılar» ancak,
Ne var, koyun gibi doğransalar boğazlanarak?

Yıkılsa evleri bombardımanla başlarına,
Ölüp de çıkmasa bir ferdi sâlimen yarına!

Değil mi, vur hadi öyleyse çol-çocuk deme, vur!
Kimin ne haddine, senden nasıl hesap sorulur?

Önünde her yol açık, her ne istesen mebzûl,
Şikâyet ettiğin işler, senin için makbûl!

Çalış otuz asır evvelki hâle dönmek için,
Bütün siyâsetinin kaynağında olsun din.

Şovenliğinde ve köktencilikte bilme hudut,
Fakat bununla hep ağyârı suçla, mes'ûl tut!

Hamas'ta suç dediğin her ne varsa yap, sana hak!
Yok et nesilleri neslin için ağıt yakarak...

İçinde -çok değil- olsaydı zerre vicdânın,
Olurdu belki o takdirde bir hesap soranın!

Fakat için de rahattır senin, hem öyle rahat!
Küçük bir empatiden vermiyor nişan, heyhât!

O halde sensin o «hayvansı canlı» ancak, sen!
O canlı yoksun olur çünkü böyle hislerden!

Delîlim, işlediğin mendebur cinâyetler,
Kişi ne haldedir isbâta kendi fi'li yeter!

Senin savaşçılığın halka bomba yağdırarak,
Yiğitçe çarpışılan yerden ayrılıp kaçmak!

Bu, korkunun ve de hâinliğin netîcesidir;
Tabîatında olan hinliğin netîcesidir!

Yiğitliğin söker ancak beşikte ma'sûma,
Ve bir de tutsağın olmuş zavallı mahkûma!

Utanma duygusu hiç yok mu sende, tüh yüzüne!
Yüzün de yok ki satarsın cihâna tafra yine!

Dönüp de hayvana benzettiğin yiğitlere bak!
Yeter esirleri onlar için tanık olarak!

Değil sevenleri bak, «hasmı yanlarında» derim!
Fazilet işte bu, düşman dahî eder teslîm!

Muhâtap almaya lâyük senin neyin var ki?
Geçip de karşına lâf ettim, aptalım sanki!

Asıl uyanması lâzım gelen bugün ümmet!
Fakat uyanmaz o hâlâ bu uykudan, hayret!

Ne bekliyor daha bilmem, büyük kıyâmeti mi?
Ya ihtilâfla perîşân iken selâmeti mi?

Bilin ki böyle muhaldir bizim selâmetimiz!
Şu anda koptu demektir inan kıyâmetimiz!

Yaşar cehennemi aylardır işte bak Gazze...
Biz izleriz onu yalnız, ne oldu böyle bize?

Ne oldu? Aynı vücûdun uzuvlarıydık biz?
Birinde varsa elem hissederdi dîgerimiz!

Nasıl cemâda dönüp böyle duygusuzlaştık,
Bu denli ayrışarak meskenette uzlaştık?

Uyan ve kendine gel artık ey büyük ümmet!
Sezâ olan sana ancak o eski güç-azamet!

«Baş olmadan niderim ben, önümde yok!» deme «baş»
Senin değil mi beden, uğraşıp çıkar bir baş!

Bugün içindeki her ferde vâcib işbu, derim
Ve bir de toptan o efrâda tek kelâm ederim:

Sözüm şudur size ancak, ne çok uzun ne derin:
Ya zulmü durdurun artık ya «ümmetiz» demeyin!

vezni: mefâilün / feilâtün / mefâilün / feilün
(fa'lün)